

případ, že se vydává za zletilého, že tedy pozitivně tvrdí buď výslovně, že je zletilý nebo předstírá okolnosti, z nichž musí býti na to usuzováno. Musí tu jíti o falešné udávání zletilosti, o čin lstivý a nedovolený, nestačí pouhé ujednání smlouvy za nezletilosti. Při tom se ještě předpokládá, že i druhá strana nemůže si snadno zjednat o tom vědomost. Takové jednání Emila H. žalobce svým přednesem netvrdil, co pak přednesl, nestačí k odůvodnění tohoto nároku, poněvadž z toho nelze usuzovati na nějakou lstivost Emila H. Ani pokud jde o dodatečné schválení onoho ujednání s otcem Františkem H., nelze přisvědčiti dovolateli. Ovšem jest správné, že takové schválení nemusí býti výslovné a nemusí býti přímo vysloveno druhému kontrahentovi. Žalobce vůbec netvrdil, že František H. přímo schválil smlouvu Emila H. se žalobcem ujednanou 21. října 1930, v žalobě pak uvedl, že se rozhodl zrušiti smlouvu tu, když mu Emil H. řekl, že není plnoletý. Tím upustil od oné smlouvy, a snažil se o smlouvu jinou. Avšak v postupu Františka H. nelze shledati takové schválení, uváží-li se, že František H. proti ujednání svého syna se žalobcem o koupi obchodu zřejmě vystupoval.

Čís. 14878.

Povinnost otcova platiti náklady nemocničního ošetření za dítě dopravené do nemocnice na příkaz úřadu.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1936, Rv I 270/34.)

Proti žalobě Českého zemského fondu na zaplacení nákladů nemocničního ošetření dcery žalovaného namítl žalovaný, že jeho dítěti onemocnivšímu na spalničky, dostalo se nemocničního ošetření jedině z příkazu úředního lékaře; on sám se bránil tomu, by jeho dítě bylo převezeno do nemocnice. První soud žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Prvý soud žalobu zamítl, poněvadž zjistil, že dcera žalovaného podle § 7 zák. č. 67/13 ř. z. na úřední příkaz byla převezena do nemocnice, a odvozuje z § 36 uvedeného zákona, že tyto náklady má nésti státní pokladna. Otázka však, kdo má nésti útraty v takovém případě, není ve zmíněném zákoně upravena. Neboť ustanovení § 36 d) uvedeného zákona vztahuje se pouze na dozor a separaci takových osob, které jsou nákazou podezřelé. Podle § 1 zák. č. 332/20 Sb. z. a n. převzal ovšem stát výkon zdravotní policie obstarávané dosud obcemi. Co bylo povinností obcí, určoval zákon č. 68 zák. z r. 1870 v § 2. Ohledně nakažlivých nemocí byla do § 4 č. 8 zák. č. 332/20 Sb. z. a n. celkem převzata dosavadní ustanovení. Které náklady má hraditi obec, určují §§ 15 až 17 zák. ze dne 13. července 1922 č. 236 Sb. z. a n. Než tam o náhradě nákladů na stravování a ošetřování není zmínky, ani ohledně útrat odlučování podle § 7 zák. č. 67/13 ř. z. Podle názoru odvolacího soudu jest při nedostatku jinakého zákonitého ustanovení toto pořadí osob k náhradě těchto útrat povinovaných: v první řadě má onemocnělý sám tyto náklady nésti,

v druhé řadě jsou k uhrazení těchto nákladů povinovány osoby, jež jsou zavázány k poskytování výživného onemocnělému v konkrétním případě. Pak-li však není ani těchto, jdou náklady ošetřování a stravování k tíži domovské obce nemocného. Domovská obec jest však podle § 23 zák. čís. 105/63 ř. z. jen potud povinna zaopatřením svého příslušníka, pokud tu není jiných osob, podle občanského práva k tomu povinných. Ošetřování, pokud se týče i léčení osob nemocí postižených, děje se v první řadě ve vlastním a soukromém jejich zájmu. Žalovaný jako otec svého nezletilého dítěte má podle §§ 139 a 141 obč. zák. v první řadě nésti útraty s ošetřováním dítěte spojené. Na věci nic nemění okolnost, že žalovaný nesouhlasil s odevzdáním své nezl. dcery do nemocnice, neboť toto se stalo v zájmu veřejnosti a na základě úředního nařízení. Tím nezanikly povinnosti žalovaného k jeho nezl. dceři, plynoucí z §§ 139 a 141 obč. zák. Otázku třeba řešiti podle obyčejných norem soukromého práva a v tomto případě jest podle toho žalovaný zavázán zemskému fondu podle § 1042 vš. obč. zák. zažalovanou částku nahraditi.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel sám připouští, že převezení jeho dítěte do nemocnice stalo se na úřední příkaz; přezkoumání oprávněnosti takových úředních opatření učiněných z důvodů zdravotně-policejních nenáleží soudům; je proto také nerozhodno, zda převezení dítěte do nemocnice stalo se proti vůli žalovaného. Jinak odkazuje se dovolatel k správným důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 14879.

K §§ 471 a 970 obč. zák.

Zadržovací právo podle § 970 c) obč. zák. se vztahuje na veškeré předměty vnesené hostem do podniku, i když nejsou vlastnictvím hostovým.

Předpis prvního odstavce § 471 obč. zák. vyslovuje obecnou zásadu, již jest použiti i na zadržovací právo podle § 970 c) obč. zák.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1936, Rv I 370/34.)

Žalující firma prodala svému zástupci Antonínu E-ovi auto, vyhradivši si na autu právo vlastnické až do úplného zaplacení. Poněvadž E. zůstal se splátkami v prodlení, byl na vydání auto žalován, avšak exekuce na vydání auta na základě vydaného rozsudku zůstala bezvýslednou, poněvadž auto bylo v držení žalovaného, který k němu uplatnil retenční právo podle § 970 c) obč. zák. pro pohledávku proti E-ovi za nájem pokojů a garáže. Žalobě na zjištění, že auto jest vlastnictvím